

Dana
Hlavatá

Čo na ňom vidíš

MARENČIN PT

Dana
Hlavatá

**Čo na ňom
vidíš**

MARENČIN PT

© Dana Hlavatá, 2011, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Jazyková úprava Anna Krajcerová
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
542. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-546-9

*Túto knihu venujem pamiatke mojej
najmilšej tety z otcovej strany, tete Tilde
Filcovej, a najobľúbenejšej tete zo strany
mamy – Veronike Čuchranovej.*

1.

Moja sestra je fakt strelená – málo, ale presne. Keby som ja bola na jej mieste, dávno som vdova. Muža, toho jej, by som uškrtila šnúrou na bielizeň, alebo by som ho učila lietať z piateho poschodia bez padáka. Ale ona nie, ona sa ho drží ako kliešť. Nechápem. A vôbec, musím ešte žiť najmenej dvakrát toľko rokov, čo mám, teda dožiť by som sa mala podľa mojich skromných výpočtov stovky, aby som vôbec bola schopná dať si do logického súvisu isté veci. Tie mi nelezú do hlavy, aj keď ju nemám ako orechovú škrupinu, hoci môj manžel, teda už bývalý, ani nie dvadsať minút, mi celé roky tvrdí, že mi v nej hrká ako v zápalkovej škatulke. Prečo sa potom toľko bránil rozvodu, nechápem. Načo by mu bola žena, ktorá je podľa neho sliepka, centrálna vedená v hydínárskych závodoch, ktorá keď sa smeje, ústa špúli do tvaru stiahnutej ritky hrabavej hydiny.

– Ved' ti nie je ani zuby vidieť. Videla si sa v zrkadle? Tak si daj okuliare! Ako som mohol žiť s takým brojlerom celých dvanásť rokov? Ručičky máš ako orangutan a tie krátke nožičky, no moje nervy, čudujem sa, že ťa dokážu uniesť, – takto nekultúrne a ponižujúco sa správal ku mne Jakub, keď mu prišla domov obálka s modrým pásom. Tvárila som sa, že okolo mňa letí mucha tse-tse, a vôbec som mu nevysvetľovala, že moje zuby sú síce malé, ale viem nimi pohryzť aj jeho, že mám nadváhu, ale to sa dá zmeniť na rozdiel od jeho úbohej duševnej schránky, že s tými krátkymi rukami sa viem celkom slušne najesť a nohy, nohy ma nesú, kam im hlava prikáže. Keď sme vyšli zo súdnej siene, slnko sa predieralo pomedzi mraky. Viem to. Pozrela som sa na

oblohu, z ktorej sa v tej chvíli spustil prudký dážď. Aha, to nebo plače nado mnou, pomyslela som si a potriasla hlavou. Chcelo sa mi zakričať, nemusíš, nebíčko, som v pohode, ja som to zvládla už niekoľko mesiacov predtým. Radšej ratuj Jakuba, ten vyzerá, akoby mu cez opasok vkĺzol do nohavíc guľový blesk. Poskakuje ani kozľa a zatína na opačnej strane cesty päste. Tou svojou takmer dvojmetrovou výškou pôsobí naozaj smiešne. Má tolko kíľ čo ja, a to meriam o tridsať centimetrov menej. Už sa rozplynuli moje predstavy o tom, ako si strčím hlavu pod jeho pazuchy v presvedčení, že som sa ukryla pod krídla dobrého anjela. Budík v hlave mi zazvonil a ja som vystrčila hlavu spod jeho ramien a konečne som začala dýchať sama.

– Však ty ešte prídeš za mnou! Budeš roniť krvavé slzy! Skončíš na smetisku! Tam, kde patíš! Bezo mňa si nula, počuješ ma, Dorota, obyčajné nič! – Jakub poskakuje na chodníku, akoby mal v topánkach strunky, zatína zuby, a aj na tých pár metrov vidím, ako mu navierajú líčne kosti. Je to fakt chlap, za ktorým sa obzrie každá baba. Nehovorím normálna, pretože ja k nim rozhodne nepatrím. Kde som mala hlavu, určite nie na krku, keď som sa nechala zlomiť na sobáš s ním. Je fakt, že muž s havraními vlasmi a modrými očami by dostal i tú najzarytejšiu feministku. Mojším ospravedlnením by mohla byť mladíčka... pardon, ženská nerozvážnosť. Veď som vtedy, keď som mu povedala osudné áno, nemala ani dvadsaťdva. Ako vravím, my so sestrou sme boli vždy taká podarená rodinka. Matka sa s otcom, montážnikom, rozviedla, keď zistila, že platí výživné na dvoch našich súrodencov. Jeden žil v Ulanbátare, druhého matka dojčila našu nevlastnú sestru v Aši. So sestrou sme sa s nimi nikdy nestretli, prečo aj, veď už vtedy, veru otec nenavštevoval ani nás. Mama, ako sa hovorí, po rozchode s otcom (súbežne so sestriným a mojím dospievaním) chytila druhý dych. Vydala sa ani nie po roku za bradatého Fera, ktorý vyzeral ako Krakonoš, a odišla za ním bývať na lazy. Starala sa mu o domácnosť a o dve staršie a jedno malé dieťa. Bol vdovec, o dvanásť rokov od nej mladší, a keď jej jeho deti načisto poskákali po hlave, že ju mala ploskú ako termofor, a ona sa prevtelila

do ťažného koňa, strácajúc celkom ženskosť, zapichla nielen vidly, ale i celé manželstvo a ušla odtiaľ prvým vlakom. Čo iné mohla aj čakať, keď sa zoznamuje s chlapmi na inzerát, vyčítali sme jej so sestrou. A čo mohla čakať od muža, ktorý (keď ju namotával) priznal len jedno dieťa, to najmenšie. Mama sa do neho zbláznila, do tých jeho údajne dobráckych očí a veľkých dlaní. Keď zistila, ako to v skutočnosti je, ešte stále mu, v presvedčení, že ak nie je lepší, aj tento je chlap, ískala kučery vo svojom lone. Kto by sa nezľutoval nad chlapom veľkým ako obor, ktorý roní krokodílie slzy priznávajúc, že tie dve staršie deti sa vlastne ani nerátajú, veď sú už v puberte. A to bolo najhoršie. Čo mala mama nakoniec robiť, keď sa jej na inzerát ozval jediný chlap. Ale ako vravím, čoskoro sa jej prejedol nielen Fero, ale aj na kocky uvarené zemiaky zaliate kyslým mliekom, či praženica, ktorú jej druhý manžel jedol tak, že sa mu robili hrče za ušami. Len čo zbadal na tanieri škvareninu, ako ju on, človek pochádzajúci z Bolerázu, nazýval, vypustil slinu z ľavého kútika úst a potom už len krochkajúc a mliaskajúc sprášil pol tučta a dve vajcia k tomu na posedenie. Po úteku z lazov sa mama už cestou domov, vo vlaku, zoznámila s ďalším mužom, keď nám, teda sestre a mne, ho predstavila, mysleli sme si, že chytila do siete piskora. Mama sa pri ňom zvíjala ako vretenica a neustále sa mu šušlavo prihovárala. Nespomínam si, že by pri nás, ani keď sme boli batolaťá, používala takýto dadaistický slovník, z ktorého mi na hlave naskakovala husia koža. Zobrali sa po troch mesiacoch známosti. Pán účtovník Bartolomej mal v centre mesta prepychový dom, v garáži dve autá, dvoch dospelých synov, štyri vnúčatá a sedemdesiatdva rokov. Vyzeralo to, že Piskor dlho nevydrží a naša mamička je racionálna žena, ktorá, ako nám tvrdila, sobášom s ním myslela predovšetkým na nás. Čo ak to osud zariadi tak, že onedlho bude sedieť s notárom a počúvať, ako číta závet? Prerátala sa. Piskor ju ani nie po dvoch rokoch pustil k Dunaju nielen si máčať pluzgiere na nohách. Zamiloval sa, neborák, do ženy o dvadsať rokov mladšej od našej mamy. Hoci mu mama zdevastovala byt, následne na to všetko vyupratovala do posledného zrnka prachu, striedavo použila prosebné reči, vyhrážky sa-

movraždou, ktorú zmenila na vraždu v afekte, nič si nepomohla. Bartolomej, zvaný Piskor, trval na rozvođe a mamu neošklbal len, ako ona tvrdila, o ilúzie, ale aj o „ich spoločný“ majetok. Vôbec jej neprekážalo, že do ich domácnosti nedoniesla nič, len svojich necelých sedemdesiat kíľ. No a keď sa po krátkom a jednoduchom rozvođe utiekala k svojej o desať rokov staršej sestre, našej tetke, jej dve dcéry, to ako my, sme nič nenamietali. Košice sú riadne ďaleko od Bratislavy, tak prečo nie. Niet sa čo čudovať. Nie sme žiadne nevďačné a rozmazané fracky, ale už sme mali plné uši jej rečí o nespravodlivosti tohto sveta. A čo čakala vo svojom veku? Že sa svet postaví kvôli nej na uši? Vari si naozaj myslela, že by bola na svete nejaká spravodlivosť?! Keby bola, ani ja by som sa teraz cez celú ulicu neprekrikovala so svojím manželom Jakubom, teda už dvadsaťpäť minút bývalým, a nepočúvala by som spleť urážlivých invektív.

Len vypušť paru, aby ťa neroztrhlo, ty malý kretén, pomyslela som si a usmievala sa, ani čoby sa mi sánky brady zasekli. Dážď mi zmýval slzy, ktoré sa mi od jedu drali do očí.

– Nebež, kam letíš, Dora?! Len si to vypočuj! – jačal Jakub ako fabrická siréna a hlas mu prechádzal do fistule. Zrýchľila som ešte väčšmi.

– Čo sa bojíš, že si z cukru? Neroztopíš sa, ty si nezničiteľná! S tou tvojou mrcha povahou sa ti nič nestane! Lebo také, ako si ty... – prebehol cez cestu smerom ku mne, hoci dovtedy sme kráčali súbežne, každý po opačnej strane chodníka. A to som už začala bežať. Obzrela som sa, či sa na mňa nedočaňuje, ale on zastal, z buzitaštičky vytiahol igelitovú tašku z Kauflandu a natiahol si ju na hlavu, aby nezmokol. Zastala som a začala sa smiať. Inak som nevedela reagovať. Zaškrípala zubami, ja som ho fakt počula. Nedával si pozor. V zúrivosti, inak veľmi citlivý na seba, si nevedomoval, ako si derie sklovinu... A na tie bol patrične hrdý. Uchá tašky mu prevísali cez jeho trochu veľké uši s rovnými ušnými lalokmi, čo vždy tvrdil, že je znak vysokej inteligencie. A keď natiahol ruku, igelitka mu prepadla cez hlavu. Keby bolo na mne, priskočím k nemu, previažem mu okolo krku špagát a zatiahnem. Možno by

mi za to ani veľa nenaparili. Tvrdila by som, že to bola asistovaná samovražda, veď ja som mu ten igelit na hlavu nestrkala. Jakub si strhol tašku z hlavy a znovu sa ku mne rozbehol. A vtedy mi zazvonil mobil. Spomalila som, vytiahla ho z vrecka saka a keďže som nevidela na displeji meno volajúceho, premohla ma zvedavosť. Stisla som zelené tlačidlo.

– Ahoj, Dorka, tak ako to dopadlo? Rozviedli vás?

– Bertka, zavolaj mi neskôr. Stojím... teda bežím na daždi, s Jakubom v päťach a... je to v suchu. V mene republiky...

– Ja to už s ním nevydržím. Vieš, čo mi urobil? – zapípal morseovkou hlas mojej o tri roky staršej sestry. Zjavne ju moja odpoveď nezaujímala. Strihla ju v polovici. Pochopiteľne, nemusela hovoriť, s kým nevydrží. Maroš. Ten plešatý pardál, ktorý dokáže robiť divy v posteli a vo vani, ako tvrdí Bertka, a ešte väčšie na súši. Ale tie už také čarovné nie sú.

– Zabalila som mu do roboty desiatu a na stôl napísala lístok. Nezabudni si desiatu. V noci som si to rozmyslela, pretože som sa bála, že si zabudne prečítať môj odkaz, a vyliezla som z postele. Vložila som mu desiatu... vieš, kúpila som dvadsať dekov španielskej salámy, mali ju v akcii, ale to nie je podstatné, a dala som mu ju do aktovky. A keď prišiel z roboty domov, reval, že som mu na stole nenechala lístok, aby si nezabudol desiatu, a on žiadnu v chladničke nenašiel, a vraj kvôli mne mu bolo zle od hladu a od žalúdka... Dorotka, ale veď ja som mu ju zabalila a... – v tej chvíli niť sestriných naozaj závažných rečí v takej situácii, v akej som sa ja ocitla, prerušili Jakubove ruky. Zdrapli ma za plecia a prudko otočili k sebe. Mobil som ani nevypla, len si ho strčila do vrecka saka, odkiaľ som počula už len mumlanie.

– Si moja láska, musíš mi veriť, že som robil, čo som mohol. To s tou Nikou, to bol naozaj len úlet, musíš mi veriť. Vykašľal som sa na ňu. Uvedomil som si... počkaj, no tak...

– To bol naozaj len úlet, len škoda, že si dávno neuletel! – skríkla som a keby som mohla, zažením sa tak, že by odletel, ale vštepená slušnosť mi to nedovolila. Jakub sa hodil na kolená, na mokrý chodník, zopál ruky, potom ma jednou rukou schmatol za cíp suk-

ne a zachrčal tak, že keby som ho nepoznala, uverím, že v predchádzajúcom živote bol francúzskym buldočkom.

– Nikdy sa ťa nevzdám. Môže nás súd stokrát rozviesť, ja budem stále tvoj muž. Aj pred ľuďmi, aj pred Bohom.

– Ale veď ty nie si ani pokrstený. Ani svadbu sme nemali v kostole.

– Ak budeš chcieť, zosobášime sa aj v kostole. Je mi jedno, či v luteránskom, katolíckom alebo...

– Pusti ma, vieš, akú silu máš v rukách? – mykla som prudko celým telom, že ho vymrštilo na nohy a zakvačil sa mi do pliec. Jakubovi sa na tvári rozlial sebavedomý úsmev, ktorý je snom každého dentistu.

– Mám silu aj niekde inde... a ty vieš sama, že som nenahradiateľný, že ti to žiadny iný chlap na svete neurobí ako ja, – potuteľne sa usmial na svojom sebaistom vyhlásení, sklonil hlavu k miestu, kde sa mu začínajú nohy, ale ja som sa tvárila, že ničomu nerozumiem. Trhalo mi kútikmi úst, ale nemohla som sa predsa, v situácii, keď bol vynesený verdikt v mene republiky, usmievať. Neboďaj sa rozosmiať. Jakub ma zdrapil za obe ruky. Igelitová taška sa mu zošuchla z hlavy, ale on sa po ňu nezohol.

– Poď, sadneme si v pohode do reštaurácie, ty mi zaplatíš obed, lebo je vysoký dátum, ale sľubujem, že ti to z výplaty vrátim, aj kvety ti kúpim, nech to stojí, čo to stojí. Kúpim ti takú kyticu, za ktorou ťa ani vidieť nebude. Poď, porozprávame sa ako dvaja dospelí ľudia.

– Ježišmária, Kubo, to už máme za sebou.

Jakub sa sklonil nado mňa a ja som už-už mala pocit, že ma ide pobožkať. Inštinktívne som uskočila. Mrmlanie vo vrecku saka ustalo. Bertka pochopila, že rozpráva podaromnici. Môj muž, teda ex, nadvihol obrvy a usmial sa tak, že by som si v tej chvíli nielen sadla, ale si aj ľahla, keby som si s ním roky neužila tolké, čo som si... užila.

– Povedala si mi Kubko... ja viem, že ma stále miluješ. My jednoducho nedokážeme žiť jeden bez druhého. Patríme k sebe. Ty to vieš, ja to viem. A vieš čo, ja teda súhlasím! Môžeme mať deti. Dieťa... keď ti to...

– Drž už konečne klapačku! Nepovedala som ti Kubko, ale Kubo, ty tupáň, – vybuchla som celkom nekontrolovane, pretože mi nielen dážď cícerkom stekal za krk, ale mi už riadne prúdom tiekli aj nervy, – my dvaja sme skončili. Len čo rozsudok nadobudne právoplatnosť, dám definitívnu bodku za stratenými rokmi s tebou.

– Teda, takúto hrubú ťa nepoznám, Dorota, – prísne povedal Jakub a priložil mi prst na ústa, zapichol si nos do mojich vlasov. Ten pako ma vari vôbec nepočúva. Tvári sa ako zamilovaný bažant do prepelice a dobe ma tým svojím zobákom, akoby mi chcel hlavu perforovať. Vytrhla som sa mu a sotila ho. Nechtiac, aby bolo jasné. Teda nie celkom, ale prisahám, že som netušila, že to bude taký prudký pohyb, ktorý zabrzdí dvojmetrový stožiar v kaluži špinavej vody. Pustila som sa do behu. Ako dobre, že som kedysi robila atletiku. Teda moja kariéra trvala do okamihu, keď mi tréner prikázal skončiť so šprintom; nech vraj radšej hádzem oštepom, alebo guľou... V tej chvíli som však naozaj bola dosť rýchla na to, aby som svojmu exmanželovi zdrhla. Len čo som otvorila a vzápätí nato zatvorila dvere dvojjarsónky, ulavilo sa mi. V predsieni som zhodila zo seba šatstvo premočené do nitky a vošla do vane. Sprchovala som bielu veľrybu niekoľko minút a vôbec nerátala, ako sa mi zvýši vodné, stočné. Zmývala som zo seba nielen Jakubove ruky, ale aj maras, ktorý sa mi prilepil na pokožku a postupne, s prúdiacou vodou, sa zlupoval, aby celkom odpadol. Zavesila som ružicu sprchy a vtedy som začula vyzváňanie mobilu. Jakub, alebo Bertka? Bertka, alebo Jakub? Preblysko mi hlavou. Opatrne som vyliezla z vane. Opatrne preto, že som sa raz už v nej pošmykla, a v tom okamihu, keď som začula náraz, ako keby sa do nej zvalil mrož, premkla ma hrôza. Prepadnem sa aj s vaňou k tým pod nami a postupne budem padať a padať cez kúpeľne susedov, až skončím v pivničnom priestore, to som si bola istá. Vaňa síce vydržala, ale mne šmýkanie vo vani pripomínajú tri štiche na čele, ktoré si prekrývam slamenými vlasmi. Kríže, ktoré behom pár okamihov zmenili farbu, cítim pri každej zmene počasia a nose ní predražených nákupov v rukách. Zanechávala som za sebou mokré šlapaje. Bola som si istá, kým nájdem to malé prekliate ču-

do, do ktorého vždy vlezie ten, čo mi volá, nechápem, ako sa tam zmestí, prestane vyzvárať. Ako inak. Pozrela som sa na displej, ale bez okuliarov, ktoré nosím od útleho detstva, a videla som len päť písmeniek latiniky.

– Kde som, do frasa, dala okuliare? – zamumlala som nahlas a uvedomila si, že som použila, teda okrem toho do frasa, titul knižky svojej obľúbenej francúzskej spisovateľky šľachtického pôvodu Nicole de Buronovej. Kým som ich hľadala, mobil znovu nástojčivo vyzváňal.

– Dobre, dobre... počujem ťa, ty malý škreklúň!

No namôjveru, ak sa nezhováram sama so sebou, viem dialóg s mobilom. To som sa teda dopracovala. Raz s ním, raz so svojím morským prasiatkom Teddym, ktorého som si, ako jediný darček od svojho bývalého, nechala až do smrti. Mojej, alebo morčaťa. Prasiatko má však svoj rodokmeň, malo by s tým svojím krásnym čiernym kukučom a chlpmi dlhými hádam zo pätnásť centimetrov a s „prehadzovačkou“, akú mal niekdajší náš politik Čalfa, vydržať ešte pár rokov. No čo, čas ukáže. Mne sa zatiaľ ukazuje meno volajúceho.

– Tak ako, Dorotka? Zvládla si to? – ozve sa v mobile.

– Ďakujem za opýtanie. Išlo to, – odvetila som Karolovi Klincovi, kolegovi z redakcie, o ktorom som nielen tušila, ale aj vrabce o tom švitorili, že ma chce uhnáť. Karol sa mi ako muž páčil, ale púšťať sa do dobrodružstva pred rozvodom som nechcela, to po á, a po bé: dávať sa dohromady s dvakrát rozvedeným jedincom, ktorý má vyživovaciu povinnosť na štyri deti, by bolo naozaj odvážne.

– Znamená to, že už si voľná?

– Ako jarabica.

– Uau.

– Ale nie pre teba.

V mobile zaštrkotalo ako v slúchadle mojej pevnej linky, ktorú som dala zrušiť.

– To sa uvidí.

– Povedal slepý, – zakontrovala som, ale moja odpoveď sa mi vôbec nezдалa ani vtipná, ani vhodná. Asi mám syndróm vyhore-

nia, napadlo mi. Nebudem ďaleko od pravdy, pretože sa tak sama cítim a čosi som si už o tom prečítala. Ako redaktorke ženského časopisu, v ktorej šéfuje muž, kto iný ako Karol, mi vysychá prameň. Potrebujem sa dobiť. Ba občas by som sa dobila i za to, ako rýchlo mi bežia ústa, nestihajúc mozgovým impulzom, a potom si búcham hlavu o stenu, ale nie som masochistka. Nebudem sa predsa mlátiť, keď ma život, a s tým rátam, ešte aj tak poriadne oplieska o múry. Mohli by byť, povedzme, gumené. Tak ako moje skrine a šatník, kde sa so svojimi nejedna žena nezmestí, ale bytoví dizajnéri nehybu rovnako ako ja mozgovými závitmi a fantázií prisadli chvost. Každý, aj blázon, predsa vie: ak je žena frustrovaná, nakupuje na seba handry, ktoré sú jej buď malé, no ona má víziu chudnutia, alebo sa jej znepáčia, ešte ani platobnú kartu pri kase nevytiahne...

– Čo takto kávička?

– Daj si, ak máš chuť, – zakikiríkala som do mobilu, pretože mi z mysle Karol celkom vypadol, a rýchlo som sa snažila zachytiť, o čo ide v našom dialógu.

– Myslel som, že by sme si ju mohli vypiť spolu.

– To určite. Zajtra, na porade, – odvetila som tak sladko, až som cítila pachť sirupu z čiernej ríbezle.

– Natahujesť ma ako gajdy, Dorotka. No tak, vonku je tak pekné, život je taký krátky a ja...

– Pozri sa z okna, Karol. Tamtí hore sudy váľajú, život je...

– Pod psa. Prosím ťa, počúvaj, či ťa neobmäkčí na prechádzku v daždi táto nevinná, nemá tvár, – už som videla, ako strká mobil pred ňufák svojho bieleho špica, no ten, inokedy ostrý a uštekany, držal jazyk za tesákmi.

– Ja viem, chceš, aby som išla s tebou prevetrať Laru, ale naozaj nie. Dnes už naozaj nie. Práve som vyšla z vane a...

– A si holá?

Mala som chuť zvoláť, hola-hola, som fakt holá, no zišlo mi na um, že by to mohol brať ako provokáciu, nuž som len zasipela.

– Nie, doma vo vani sa kúpem zásadne v neoprénovom obleku. Šnorchel som práve prevesila cez sprchu a...

– ...a plutvy ti netreba, lebo ti medzi prstami narástli plávacie blany, – zasmial sa, no v radostnom opojení z brisknej reakcie zostal sám. Tak ako som zostala ja (sama so sebou) po zvyšok celého popoludnia a večera. A inak tomu nebolo ani v noci, ba ani ráno. Bože, Bože, už zase klamem. A čo Teddy, to prasacie kvíkajúce stvorenie, v ktorom po matke koluje španielska, po otcovi francúzska krv?

2.

– Nebuď sprostá, nezostávaj sama. Nemáš ani štyridsať. Ešte môžeš mať deti, Dorotka, neblázni, – nabádala ma Elvíra, moja priateľka, slobodná mamička s jedenásťročným synom Erikom, o ktorého existencii otca nikdy nehovorila (a ja som do nej nebúšila). Načo. Ak bude chcieť, raz mi o ňom porozpráva. Pohodila špinavoblond vlasmi, ktoré nosila celých päť rokov, čo som ju poznala, len rozpustené. Siahali jej až pod pás. Po šťihly pás, o akom som ja nesnívala ani v období puberty. Vlastne v nej sa u mňa zbláznil hormóny a odvtedy neprestali šalieť. Ozaj, dá sa s nimi zájsť niekam inam ako k endokrinológovi, alebo psychiatrovi? No nič, však aj ony raz zostarnú. Len aby som ich nepredbehla.

– Jej musíš povedať všetko po lopate, inak riskuješ, že budeš na vine, – povedala Klára, moja druhá priateľka, ktorú som vlastne zdedila po svojej sestre, keď sa odsťahovala aj s Marošom a mojimi malými synovcami najprv do Piešťan, potom do Senca. Klára, na rozdiel od nežnej Elvíry, bola priveľmi racionálna a, nebojím sa tvrdiť, aj chladná. Chlapov si vyberala. Ale len do postele. Aj keď mala už štyridsať, tvrdila, že by si žiadny balvan na krk neuviazala. Načo aj? Dost' nervov má z deciek v škole, načo mať vlastné. Podozrievala som ju, že žiadne mať nemohla, pretože som ju nie raz videla v akcii s deťmi. Vedela to s nimi. To sa nedá naučiť. Ani predstierať. To má jednoducho človek v sebe. Alebo nemá. A Klára, ako zástupkyňa riaditeľky základnej školy, sa na svoju prácu hodila ako málokto.

– Jakuba máš za sebou.

Podvedome som sa obzrela. V prvom okamihu ma premkla

hrôza, že naozaj stojí za mnou, že sa znenazdajky ocitol v espresse, kde sme si prišli dať kávu, Klára dva krémeše a jeden citrónový rez, Elvíra kvôli bezlepkovej diéte zlepené kolieska a ja som sušila „hubu“, ako sa hovorí, pretože s diabetikmi v espresse naozaj nerátali.

– Ale veď ja som už z toho vonku, dievčatá. Oslavujeme, netrúchlime nad mojím rozvodom, no nie?

– Mám jej to povedať? – Klára, ktorej sa na čele perlil pot, sa spýtavo pozrela na Elvíru. Spozornela som. Čo či mi má povedať? Zvrátila som obočie a položila šálku s kávou bez cukru, no s dvojitým mliekom, na tanierik.

– Čo sa deje?

Elvíra, ktorá ma prevyšovala o dve hlavy, pozrela na mňa s obavou.

– No tak čo je? Zabudla som si namaľovať druhé oko, alebo som pribrala dvanásť kíl a ani som si to nevšimla?

– Jakub bude mať dieťa...

Vytreštila som oči na Kláru a Elvíru, ktoré sa do mňa zapichli pohľadom. Predstavila som si svojho exmuža s bruchom veľkým, akoby prehltol nafukovací balón. Zrníčko z kávy mi zabehlo a štekľilo ma v hrdle, až ma začalo dusiť. Prskala som, kašľala, kým ma Klára nepobúchala svojimi buclatými rukami po chrbte.

– Hovorila som ti, že jej to nemáš hovoriť.

– Šibe vám, baby? S kým čaká Jakub dieťa? Ale veď on ho nikdy nechcel a ja som... som fakt blbá. – Odrazu mi bolo do plaču. Ten malý skunk ma roky naťahoval, presviedčal, že na deti máme čas, až ma dožral natoľko, že som podala o rozvod. Pomohol mi sám. To, ako preskakoval z jednej postele do druhej, to som už nedokázala spracovať. Ale on že by si trúfol na dieťa, to by mi na um nezišlo. Zatiaľ čo ja som si v mysli chcela dať na chvíľu pauzu a potom hľadať muža, s ktorým by som splodila svojho potomka, on sa do toho oprel takou silou a rýchlosťou, až mi z toho zabehlo. Obe moje priateľky ma účastnícky tľapkali po chrbtoch rúk, hladkali po vlasoch nechápuc, že mnou lomcuje nielen pocit oklamania, ale aj zlosti. Zase si zo mňa niekto vystrelil. Nielen osud, ale aj Jakub.

– Tá ženská má už jedno decko. Býva o dve poschodia nižšie ako moja matka. Bola to náhoda ako sviňa, keď som ho s ňou stretla, ako si ju vedie per pazuchy, Dorotka. Ale ty buď rada, zbavila si sa sukničkára. Čo myslíš, koľko s ňou vydrží? – buchla odrazu Klára rázne do stola. Obzrela som sa, či sa niekto po nás neobzerá. Obzerali sa. V hlave mi skrslo, ani čoby mi narástlo básnické črevo: obzerance s makom, žila som s pakom. Robil si zo mňa celé roky blázna, cítim sa teraz ako basa prázdna.

– Ktovie, či je to jeho, chumaja, – pridala sa Elvíra a uprela na mňa tie svoje nebeskymodré oči. Nikdy sa nemaľovala. Nevidela som, že by si na tvár naniesla make-up, ba ani pery si neobtiahla kontúrkou, no vždy vyzerala sviežo a príťažlivo. Keby som ja mala jej výšku a nemala cukrovku, tiež by som si mohla dopriať sladkosti ako Klára. Je pravda, že Klára by si nemala dožiť ani laskonku, veď je dvakrát taká ako ja, a to sa ja nie raz cítim vo vlastnej koži ako jaternica v črievku. Kláre však na sebe ktovieako nezáležalo. Podľa mňa mala dosť mužských hormónov, čomu zodpovedal aj jej zovňajšok. Vlasy vždy ostrihané na ježka, hrubá šija a telo, v ktorom by sa uhniedzili aj dvaja. Ale ona si zo seba veľa nerobila. Chlapi išli po nej ako po údenom. Nevie, či to bolo kvôli tomu, že je veselá kopa, alebo ich priťahovali jej štvorky prsia, no nikdy sa nestážovala, že by zarastala pavučinou. Ako je možné, že taká baba ako ona si nájde chlapa lusknutím prstov, kým ja... a prečo ma žerie, že Jakub má inú... že čaká s ňou dieťa? Veď tých ženských za posledné roky nášho manželstva mal do roka celé kvarteto. Netušila som o nich nič, až keď to prasklo s tou jeho poslednou, aj mne praskli nervy.

– Neriešme to, dievčatá. Kašlem na celého Jakuba. Zobral mi toľko zo života, že si nezaslúži, aby sme mu venovali čo i len minútu.

– Iba ak minútu ticha, – zaklincovala Klára a vložila si do úst prst s bohatou čiapkou krému z krémeša. Podmieneny reflex nechal na seba dlho čakať. Prebehla som si jazykom stekajúcu slinu a podvedome, pozorujúc Klárine zababrané ústa, utrela som si spakruky tie svoje.

– Prehodme výhybku. Hovorila som vám, že ideme točiť do Smokoviec?

– Horných, či Dolných? – spýtala sa Elvíry Klára, ale na odpoveď nečakala. – Nejaká publicistika?

Elvíra pritakala. Už niekoľko rokov pracovala ako televízna produkčná. Aj keď musela často cestovať, neprekážalo jej to. Erika, svojho syna, nechávala u svojej mamy, ktorá bývala tak ďaleko od Bratislavy, čo by mestskou hromadnou dopravou zašiel. Svoju prácu milovala. Bola hektická, ale ani jeden jej pracovný deň sa nepodobal na ten druhý. Rovnaké šťastie som mala i ja. Pracovať ako redaktorka ženského časopisu, nech by to bolo hoci aj iné periodikum, je vždy obohacujúce. Tolko nových vecí sa človek dozvie, že ho to posúva stále ďalej, a on sa môže realizovať v tom, v čom je doma a čo ho nesmierne baví a naplňa. Mňa teda rozhodne áno. I Klára má dobré povolanie. Hovorí sa mu poslanie. Byť pedagógom nie je slasť, to sa učiteľom musí dať za pravdu, ale na druhej strane, tolko voľna, čo majú oni, nemá žiadny pracujúci smrteľník. To ma nik nepresvedčí, že tomu tak nie je.

– Robíme reportáž z detského sanatória. Ja sa tak teším, – priznala Elvíra a ja som nič nepocítila. Bodaj by, keď bytostne neznášam cestovanie a nové miesta, pred ktorými mám vždy ostych a rešpekt. Pochopiteľne, aj ja sa ocitám nie raz pri svojej profesii zoči-voči novým skutočnostiam, ale nemusím za nimi cestovať, len sa asimilovať a byť všadeprítomná. K písaniu prevažne poviedok, fejtónov a profilov zaujímavých ľudí nepotrebujem tolko cestovať. V časopise mám svoju rubriku, a to veru nemá každý novinár. Som za ňu vďačná, rovnako ako za svoje priateľky, s ktorými sa už roky stretávam nielen v momentoch, keď je nám dobre, ale predovšetkým vtedy, keď potrebujeme jedna druhej pomôcť, podržať sa.

– Hovorila som vám o Jožovi? – Klára vyfučí, nadujú sa jej líca. Položí mokka lyžičku na dezertný tanierik a ja viem, že má dosť. (Jožo...? Jožo... a nebol to predtým Jano?)

– Myslela som, že sa volá Peter, – povie Elvíra a oprie sa chrbtom o stoličku. Aha, takže predtým bol Peter... Tuším mám v tom riadny chaos.

– Petra som mala minulý rok, čo si zabudla?

– Myslíš toho z daňového úradu?

– Splnil svoju misiu a použitého som ho poslala ďalej vyplňať daňové priznania, – zasmiala sa Klára a ja som si uvedomila, že mi toto ušlo. Na žiadneho Petra ani Jana si nespomínam. A že by bol z daňového úradu, to už vôbec nie. Možno som vynechala nejaké naše stretnutie. No nič, prídu iné. Aj iní.

– A čo je s tým Jožom? Čo robí? – spýtala som sa, aj keď som vedela, že len čo to Klára povie, v sekunde to v hlave resetnem.

– Učí v hudobnej škole.

– Aha, tiež pedagóg.

– Diagnóza, dievčatá, ale v posteli je ako drak. To by som na neho nepovedala. Vyzerá, akoby nevedel do desať narátať, ale na husliach hrá ako Berky Mrenica, a keď prestane, slovo by ste z neho nedostali. Skoro vôbec nerozpráva.

– To ti vyhovuje, nie? A počúvať vie?

– Neviem, či vie. Ale tvári sa tak. No o tom som vám nechcela. Ja nepotrebujem chlapa, čo by mal rečí ako koza bobkov, aby rozprával ako Cicero, ja potrebujem, viete čo... – a Klára naznačí nechutným gestom to, čo zvyčajne ukazujú chlapi, keď stratia slovnú zásobu a predvádzajú sa ako ručiacce samce.

– Neukazuj to, je to hnusné... a na ženu sa to vôbec nepatrí.

– Aby si sa nepo... – odpovie mi Klára a ja len zacmukám, veď čo iné, ústami. – Chceš povedať, že aj tebe nejde len o to?

– Tak to teda nie. Keby mi išlo len o to, a nie o spojenie duší...

– Kraviny! Si trápna! Už nemáš pätnásť, dievča. Už si života. O chvíľu zostarneš, zосуšíš sa a povedz, kto sa o teba obtrie?

– Klára mi teda riadne nakladá. Vari som jej nezaplatila dosť zákuskov? Najprv ich zmasť a keď má brucho ako vlk z Červenej čiapočky, aj mňa by najradšej zožrala.

– Ja do postele nevleziem s každým, kto má nohavice... – Ej, tentoraz som ja zaťala do živého. To som prepískla! Líca mi, len čo si to uvedomím, sfarbí červeň, už-už sa chcem Kláre ospravedlniť, keď sa tá rozosmeje, akoby som jej povedala niečo vtipné.

– Si nervózna. Už si dala tomu svojmu šéfovi? Akože sa volá? Klinec! Aké výstižné! No tak čo, už ste to zaklincovali?

Purpur na tvári sa rozleje do machule. Blčím ako fakľa. Zahr dúsim Kláru, alebo jej odpoviem?

– Bola som s ním zopárkrát na káve, aj sa o niečo pokúšal, ale ja... ja zatiaľ nemôžem.

– Nedáš mu ty, dá mu iná, – vecne skonštatuje Klára a pozrie sa na doteraz mlčiacu Elvíru.

– Klára, nemôže byť každá ako ty. Nechaj ju, ona vie, čo robí, – povie Elvíra, akoby som tam ja nebola, a preto mi v zastúpení robí fiškála, a pozrie sa na hodinky, – baby, musím letieť. Erik ide na karate, sľúbila som mu, že sa po tréningu po neho zastavím. Ideme do kina.

– Na čo?

– Akože načo? Načo sa chodí do kina? Aby si videla film, – skočí Elvíre, ktorá sa nestihne ani nadýchnuť, do reči Klára.

– Nepýtala som sa načo vo význame prečo, ale na čo?!

Klára sa uškrnie a nakukne mi do šálky. Je prázdna... že by mi v nej chcela čítať?

– Ideme na... – Elvíra, zdvíhajúc sa zo stoličky, nestačí odvetiť, keď zazvoní mobil. Najprv nepochopím, že to mne zvoní, ale Elvíra mi ukáže ukazovákom na kabelku, ktorú som si prisadla, a ani som to necítila. Aha, vytiahnem ju spod zadku, čo ma donúti na chvíľu ho nadvihnúť, a stlačím zelené tlačidlo.

– Áno, Karol, – poviem namiesto pozdravu a tie dve mrchy sa zachichocú do rukáva. Klára pokyvkáva veľkou hlavou, zaklipká očičkami za tenkými rámami okuliarov a položí si mohutné ruky na stôl. Od pleca k laktom sa jej vnútorná strana zaplantá. Znechutene pokrútim hlavou a podvedome si pozriem svoje ruky. Sú skoro také, aké má Klára.

– Karol... – špitne ironicky a veľavýznamne Klára a Elvíra dodá oznamovacím tónom.

– Karol.

– A potom, že suší... – uškrnie sa Klára a ja sa jej musím otočiť chrbtom, lebo ma príliš rozptyľuje.

– Dobre... ja teda prídem. Počkaj ma... na našom mieste, – a vypnem mobil.

– Na našom mieste?! – zasmeye sa Klára. – Chceš povedať, že ešte nebol kocúr v rúre?

Ježišmária, Klára, ja ťa zabijem. Čo si ty za ženskú, aký to máš slovník? Avšak zmôžem sa len na nepresvedčivé zatrepotanie hlavou. Obe moje priateľky už stoja, zatiaľ čo ja sa spamätávam z toho, že som súhlasila s rande u Karola. U neho doma. Som si istá, že by k tomu nedošlo, keby som sa nedozvedela, že Jakub čaká dieťa. Teda tá jeho je v požehnanom stave. Ak si nepohnem, ja sa nikdy do neho nedostanem. V hlave mi neznejú len biologické hodiny, ale výstražne revú dvojmetrové pondusovky.

– Tuto slečna to platí, – zaškerí sa Klára, keď k stolu podíde taká žaba, samá ruka, samá noha a na tácke nesie účet. Až keď ho položí na stôl, zbadám vydúvajúce sa bruško. Panebože, keď už deti majú deti, čo s nami, starnúcimi vydrami? Stôl div neprevrhnem, ako sa ponáhľam von z espressa. Nie za vychádzajúcimi Klárou a Elvírou, ale za Karolom, ktorý (ak budem chcieť) urobí mi hoci aj dnes dieťa. Teda... ak bude on chcieť... v jednom som si u neho istá: deti robiť vie. Inak by neplatil na celé detské kvarteto vždy do pätnásteho matkám...